

Către:

Comisia Europeană

Bruxelles, nr. 1049, Belgia

În atenția:

Domnului José Manuel Barroso

Președinte al Comisiei Europene

Domnule Președinte,

Subsemnatul, **Piperea Gheorghe**, cetățean român, avocat, membru al Baroului București, profesor universitar doctor la Facultatea de Drept a Universității București și practician în insolvență, vă rog să binevoiți a lua în considerare prezenta **petiție**.

Adresez prezenta petiție ca urmare a celui de-al unsprezecelea raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și verificare, aprobat pe data de 18 iulie 2012 (**denumit în continuare “Raportul”**), dar și ca urmare a atenționărilor și urgentelor recomandări adresate autorităților române cu ocazia publicării acestui Raport și cu ocazia recentelor întâlniri cu Prim-Ministrul României, Victor Ponta.

Apreciez că probleme foarte importante ale sistemului judiciar român nu au fost menționate în Raport. Acesta este motivul pentru care, în completarea atenționărilor și recomandărilor adresate autorităților române, îi solicit respectuos Președintelui Comisiei Europene să ia în considerare și următoarele cerințe urgente și:

- 1. Să solicite autorităților legislative române să adopte actele normative necesare în vederea implementării deciziei nr. C-602/10 a Curții de Justiție a Uniunii Europene (în cauza dintre S.C. Volksbank România S.A. și Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, denumită în continuare “ Decizia CJUE din 12 iulie 2012”). Aceste acte normative trebuie să aibă drept scop aducerea Ordonanței de Guvern nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori (denumită în continuare “OUG nr. 50/2010”) la forma sa inițială. Numai astfel forma și spiritul deciziei CJUE din 12 iulie 2012 vor fi respectate.**

Doresc să atrag atenția Comisiei asupra unor momente-cheie în ceea ce privește adoptarea și aplicarea OUG nr. 50/2010. Guvernul României a adoptat OUG nr. 50/2010 în vederea implementării Directivei 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consum. Actul normativ a fost primit însă cu ostilitate de un număr mare de bănci, alarmate de efectul de transparentizare a contractelor de credit pentru consum pe care îl conferea ordonanța. Aceste bănci au fost de asemenea îngrijorate de posibilitatea reducerii profitabilității proprii prin înălturarea unor costuri impuse abuziv clienților în contractele de credit de consum (cele mai frecvente fiind comisionul de risc și dobânda variabilă după propriile calcule ale băncii și nu după indicii publici de genul Libor, Euribor sau Robor).

Mai mult, OUG nr. 50/2010 a avut o existență nefastă, deoarece a fost neutralizată în Parlamentul României în ziua anterioară ajunului Crăciunului anului 2010, cu următoarele consecințe: (i) s-a interzis aplicarea sa creditelor în derulare (peste 8 milioane de contracte, dintr-un total de 8,3 milioane la acea dată); (ii) s-a lărgit ansamblul comisioanelor considerate legale, incluzând celebrul comision de risc; (iii) s-a revenit la dobânda de tip prime rate (dobânda de referință internă a băncii); (iv) competența Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor de a suspenda activitatea de bancă a fost eliminată.

În vederea eludării dispozițiilor OUG nr. 50/2010, băncile au folosit un argument fals, și anume neretroactivitatea ordonanței sus-menționate, pretinzând că, din moment ce Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consum nu se aplică contractelor în derulare la momentul edictării sale, nici OUG. nr. 50/2010 nu se va aplica unor asemenea contracte. O asemenea interpretare este în mod evident contrazisă de Decizia CJEU din data de 12 iulie 2012. Argumentele în favoarea neretroactivității, folosite de bănci, au ignorat jurisprudența constantă a CJEU, potrivit căreia directivele în domeniul protecției consumatorilor sunt reglementări *de minimis*, statele membre având dreptul și fiind chiar încurajate să confere consumatorilor o protecție mai înaltă.

Urmare a presiunilor exercitate de bănci, autoritățile române au ajuns practic să desființeze, OUG. nr. 50/2010.

- 2. Să solicite băncilor-mamă ale băncilor din România să respecte hotărârile instanțelor române, obligând băncile să modifice contractele de credit și să restituie sumele plătite în baza unor clauze contractuale abuzive.**

În procesele (atât individuale, cât și colective) intentate împotriva băncilor, reclamanții au obținut, după ani de așteptare, hotărâri judecătorești executorii care obligă băncile, în calitate de pârâte, să modifice contractele de credit și să returneze împrumutaților sumele de bani plătite în temeiul clauzelor abuzive. Există sute de astfel de hotărâri în favoarea clienților băncilor, ca urmare a procedurilor inițiate de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, sau pronunțate urmare a proceselor în fața instanțelor judecătorești, inițiate direct de către împrumutați. Urmând procedura administrativă, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor a solicitat în repetate rânduri băncilor să modifice contractele de credit și să returneze clienților sumele plătite în temeiul clauzelor contractuale abuzive.

Deși anumite hotărâri judecătorești pronunțate în aceasta materie sunt definitive și irevocabile (unele dintre ele fiind pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție), băncile pârâte nu numai că nu și-au îndeplinit obligațiile de a modifica în consecință contractele, dar nu au respectat hotărârile judecătorești sub niciun aspect și nici nu dau semne că le vor respecta în viitor. În consecință, împrumutații se văd din nou forțați să uzeze de dispozițiile legale pentru a obține executarea silită a hotărârilor, daune-interese sau chiar sancționarea penală a părții abuzive.

- 3. Să solicite autorităților române să respecte: (i) hotărârile judecătorești (incluzând o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție din noiembrie 2011, dată într-un recurs în interesul legii), care constată ilegalitatea reducerii, uneori cu 85%, a pensiilor speciale (militari, aviatori, grefieri, diplomați); (ii) hotărârile judecătorești care constată ilegalitatea reducerii, cu 15%, a indemnizațiilor persoanelor aflate în îngrijirea copiilor mici; (iii) hotărârile judecătorești care constată ilegalitatea reducerii cu 25% a salariilor bugetarilor; (iv) hotărârile judecătorești care constată ilegalitatea reducerii salariilor și sporurilor judecătorilor.**
- 4. Să solicite autorităților române să restituie cetățenilor, din proprie inițiativă, taxele auto impuse în legătură cu autovehiculele second-hand (taxa de primă**

înmatriculare, de poluare), fără să îi forțeze astfel pe cetățeni să recurgă la procedurile judiciare în vederea recuperării acestor sume. Autoritățile române trebuie să acționeze astfel pentru a respecta deciziile CJUE.

5. Să solicite autorităților române competente să plătească de îndată și integral despăgubirile cuvenite celor care au fost privați de proprietățile lor de către regimul comunist și, ulterior, de dreptul lor la despăgubire pentru o privare de dreptul de proprietate așa abuzivă. În același timp, este necesar să se solicite autorităților române să renunțe la proiectul de reducere la 15% a cuantumului despăgubirilor și la eșalonarea pe 12 ani a plății acestora. Un asemenea proiect încalcă sever decizia pilot a Curții Europene a Drepturilor Omului din august 2010 (cauza Atanasiu și alții contra României).
6. Să atragă atenția președintelui suspendat al României, Traian Băsescu, că hotărârile judecătorești trebuie executate, chiar dacă debitor este statul român și chiar dacă executivul român are impresia că bugetul nu deține banii necesari pentru plata sumelor impuse prin hotărâri judecătorești. De asemenea, solicit Președintelui Comisiei Europene să atragă atenția președintelui suspendat că, așa cum nu se pot schimba regulile în timpul jocului de-a demiterea președintelui, tot astfel nu poate fi schimbată nici Constituția pentru a interzice judecătorilor dreptul de a dispune obligarea statului la plata unor sume de bani cetățenilor aceluiași stat și firmelor rezidente în acel stat. Până la urmă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza A. Popa contra României din februarie 2010 a dispus clar că un stat nu se poate deroba de responsabilitatea sa patrimonială, pe motiv de criză economică.

Vă mulțumesc anticipat pentru atenția acordată problemelor anterior prezentate.

Cu deosebită considerație,
Gheorghe Piperea